

- este irelevant că relația de dependență invocată de resortisantul unei țări terțe în susținerea cererii sale de ședere în scopul reîntregirii familiei a luat naștere după adoptarea împotriva sa a unei decizii privind interdicția de intrare pe teritoriu;
- este irelevant că decizia privind interdicția de intrare pe teritoriu care îl vizează pe resortisantul unei țări terțe a rămas definitivă la momentul în care acesta a introdus cererea sa de ședere în scopul reîntregirii familiei și
- este irelevant că decizia privind interdicția de intrare care îl vizează pe resortisantul unei țări terțe care a introdus o cerere de ședere în scopul reîntregirii familiei este justificată de nerespectarea unei obligații de returnare; atunci când motive de ordine publică au justificat o astfel de decizie, acestea din urmă nu pot conduce la refuzul de a acorda acestui resortisant al unei țări terțe un drept de ședere derivat în temeiul acestui articol decât dacă reiese dintr-o apreciere concretă a ansamblului împrejurărilor speței, în lumina principiului proporționalității, a interesului superior al copilului sau al eventualilor copii în cauză și a drepturilor fundamentale, că persoana interesată reprezintă o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa ordinii publice.

3) Articolul 5 din Directiva 2008/115 trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale în temeiul căreia o decizie de returnare este adoptată împotriva unui resortisant al unei țări terțe care a făcut deja obiectul unei decizii de returnare, însoțită de o interdicție de intrare, încă în vigoare, fără a fi luate în considerare elementele vieții sale de familie și mai ales interesul copilului său minor, menționate într-o cerere de ședere în scopul reîntregirii familiei introdusă după adoptarea unei asemenea interdicții de intrare, cu excepția cazului în care astfel de elemente ar fi putut fi invocate anterior de persoana interesată.

⁽¹⁾ JO C 145, 25.4.2016.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 2 mai 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Belgia) – K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H.F./Belgische Staat (C-366/16)

(Cauzele conexate C-331/16 și C-366/16) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Cetățenia Uniunii Europene — Dreptul de liberă circulație și de liberă ședere pe teritoriul statelor membre — Directiva 2004/38/CE — Articolul 27 alineatul (2) al doilea paragraf — Restrângere a dreptului de intrare și a dreptului de ședere pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau sănătate publică — Expulzare de pe teritoriu pentru motive de ordine publică, siguranță publică sau securitate publică — Comportament care reprezintă o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății — Persoană a cărei cerere de azil a fost respinsă pentru motive care intră sub incidența articolului 1 secțiunea F din Convenția de la Geneva sau a articolului 12 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE — Articolul 28 alineatul (1) — Articolul 28 alineatul (3) litera (a) — Protecție împotriva expulzării — Ședere în statul membru gazdă în cei zece ani anteriori — Motive imperative de siguranță publică — Noțiune]

(2018/C 231/04)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Părțile din procedura principală

Reclamanți: K. (C-331/16), H.F. (C-366/16)

Pârâți: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), Belgische Staat (C-366/16)

Dispozitivul

- 1) Articolul 27 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că faptul că un cetățean al Uniunii Europene sau un resortisant al unei țări terțe, membru al familiei unui astfel de cetățean, care solicită acordarea unui drept de ședere pe teritoriul unui stat membru, a făcut, în trecut, obiectul unei decizii de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat în temeiul articolului 1 secțiunea F din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și completată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967, sau al articolului 12 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate nu permite autorităților competente ale acestui stat membru să considere în mod automat că simpla sa prezență pe acest teritoriu constituie, indiferent dacă există sau dacă nu există un risc de recidivă, o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății, susceptibilă să justifice adoptarea unor măsuri de ordine publică sau de siguranță publică.

Constatarea existenței unei astfel de amenințări trebuie întemeiată pe o apreciere, de către autoritățile competente ale statului membru gazdă, a conduitei persoanei în cauză, luând în considerare constatările din decizia de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat și elementele pe care este fondată aceasta, în special natura și gravitatea infracțiunilor sau a actelor care îi sunt imputate, nivelul său de implicare individuală în acestea, existența eventuală a unor motive de exonerare de răspundere penală, precum și existența sau inexistența unei condamnări penale. Această apreciere globală trebuie, de asemenea, să ia în considerare timpul care s-a scurs de la pretinsa săvârșire a acestor infracțiuni sau acte, precum și conduita ulterioară a persoanei respective, în special sub aspectul dacă această conduită demonstrează persistența, în ceea ce o privește, a unei atitudini care atentează la valorile fundamentale prevăzute la articolele 2 și 3 TUE într-un mod care ar putea perturba liniștea și siguranța fizică a populației. Simplul fapt că conduita anterioară a acestei persoane se încadrează în contextul istoric și social specific din țara sa de origine, care nu este susceptibil să se repete în statul membru gazdă, nu se opune unei astfel de constatări.

În conformitate cu principiul proporționalității, autoritățile competente din statul membru gazdă trebuie, pe de altă parte, să pună în balanță, pe de o parte, protejarea unui interes fundamental al societății în cauză și, pe de altă parte, interesele persoanei vizate, referitoare la exercitarea libertății sale de circulație și de ședere în calitate de cetățean al Uniunii, precum și la dreptul său la respectarea vieții private și de familie.

- 2) Articolul 28 alineatul (1) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că, atunci când măsurile avute în vedere implică expulzarea persoanei în cauză din statul membru gazdă, acesta din urmă trebuie să ia în considerare natura și gravitatea conduitei persoanei respective, durata și, dacă este cazul, caracterul legal al șederii sale în acest stat membru, perioada care s-a scurs de la conduita care îi este imputată, comportamentul său în această perioadă, gradul pericolității sale actuale pentru societate, precum și soliditatea legăturilor sale sociale, culturale și familiale cu statul membru respectiv.

Articolul 28 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/38 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică unui cetățean al Uniunii care nu are un drept de ședere permanentă în statul membru gazdă, în sensul articolului 16 și al articolului 28 alineatul (2) din această directivă.

⁽¹⁾ JO C 326 du 05.09.2016
JO C 343 du 19.09.2016